

Koppány Péter

Léleklépcső

(Versek)

Az 1994-ben kiadott kötet hasonmás kiadása. Kiadja a Szerző 2011-ben, reményei és lehetősége szerint. A változtatás az adott lapon jelezve lesz.

KOPPPÁNY PÉTER

LÉLEKLÉPCSŐ

(VERSEK)

KOPPÁNY PÉTER
LÉLEKLÉPCSŐ
Versek

ISBN 978-963-12-1848-0

2015-ben:

Borító és Tipográfia: Koppány Péter

Kiadja: Koppány Péter

Kiadás: e Könyvként

C Koppány Péter

Budapest

AZ 1994-BEN KIADOTT KÖNYVBŐL IDÉZVE AZ ALÁBBI AKAT :

Köszönetet mondunk Óbuda – Békásmegyer Önkormányzatának és Kulturális Bizottságának, a Békásmegyeri Községi Iskolának, a Humanisztikus Alapítványnak valamint a Bárczi Géza Általános Iskolának a Könyv megjelenéséhez nyújtott segítségért.

Prima verba könyvek 4.

ISBN 963 8375 07 8
ISSN 1218-0904

C Koppány Péter

Littera
Nova

Kiadóvezető: Balázs Tibor
Felelős szerkesztő: Gyimesi László
Borító és tipográfia: Horváth István
Készült a Littera Nova BT. Megbízásából
BUDAPEST

19

94

Te meg én

Tiéd a kincs, enyém a halál,
alattad föld, bennem a madár,
félsz tőlem így is, én nem bántalak,
te meg akarsz ölni, én megáldalak.

I.
Anyám madara

MENNYI

Mennyi este. Mennyi hirtelen magány.
Véletlenek. Virághóillatba hűlt esték.
Szájbacsókoló szelek. Belülről oldó csend.
Kicsengő múlandóság. Testek.
Tenyérbe zárt tenger.
Üres mesék a hangtalan
terekre is lombokat énekelnek.
Megindító.
Mennyi este. Mennyi hirtelen magány.

KÖRBEZÁRT

Körbezárt a kitárulkozott ég,
mint erdők lombja fogja körül
földemet, úgy borult fölém
és a mindenség színeibe,
mint parányi ecsetvonást
engem is magába illesztett.

A ZENE SZÁRNYÁN

A hangokat hallva én látom is
a pataksodrást, az árnyakat,
megrezdül egy tó, fodrozását
szellő suhanás verte föl.
Holdfény-szonáták csillogó fényei
muzsikálnak rejtelmes hangokkal,
tájat átlengő képzetek, álmok
születnek, meglapulnak
csillagok az égen, s a nyíló
virágok felidézik
napfény nyalábok cseppjeit
az éjnek.

Fürtös akácok, hársak illata,
madár-csivogás a lengő ágak közül,
hosszú repüléssel a szél vitorlázik a réten,
a hangok repítik körül.
Oldott, álmatag hangok beszélnek
sápadt ragyogással kéklő virradatról
egymást kergető suhanásban
kitárulkozással vibráló
szárnyas kárminok,
vízből hullám szalad tarka kövek fölé
csobogása kagylós tritonok
mélyről szállt játékos beszédeként,
s hol víz és az ég összeér,
onnan jönnek erre néha
nagy szárnyú albatroszok.

APÁM HALÁLÁRA

Ahogy öregem végigment az úton
lassan, fáradtan, bicegéssel,
apró csendekre tépett suhogás
lendítené az öröklétbe.

A többi zaj, az élet hangjai
körötte úsztak végtelen sodrással:
ő magát figyelte, a felhangzó kérdést
-- s a múlt kongó odvait kitapogatta,
beléjük hullatta
értem szőtt gondjait.

ANYÁM MADARA

Anyám madara a tavaszi szellő:
odaül mellé, suttog vagy dalol
illatokról, a rétről, a Napról,
s apám sírjához is együtt mennek ők.

AZ ÉGEN

Az égen szárnyaló madár húz el messze,
követném – összetartoznak a széttárt kezek ,
sérült virágok
földre bukva lábam nyomán – istenem! –
riogatnak,
félve óvnak: ne menj arra, ne menj, ne menj!

Madarak fönt ívelt szárnyal
csapkodom a két kezem ,
hullámok a tengeren mily messze húznak,
föl az égre,
rám borulnak, betakarnak;
csapkodnak a nehéz szárnyak,
egyik mint az éj, sötét,
másik fehér, hófehér.
Ott az élet, itt a halál.
Mennyi madár, milyen szépek!
Ott hintázom én,
fehér lelkem meg-meglebben,
vérem elfoly feketén:
hajónk a vízen felborul,
az égen már más madár vonul,
vajon hová,
s könnyű szívvel,
vagy fáj neki,
hogyan el kell menjen?
Üres a táj, néma a föld
összeszorítva két kezem ,
az ég a fényt ringatja,
a fény a csendről énekel.

AZ ELVARÁZSOLT KERT

A rózsá elvadult, a lonc befolyja
a lúgas oldalát. Összekapaszkodott ágak,
indák rejtik a kertet a messzeség elöl,
s a messzeséget a reppenő szív elöl.
Repdes és repked minden, szellő susogás
mozgatja a nyár édes berkeiben
a könnyet hullató virágokat. Az árnyak alatt
szomorú zsongás zeng halkán, s a megrebbenő
zsolozsmák hangok itt maradnak
barnán, s szomorúan.

A magány nem száll magasra,
csak a felhők szárnya suhint át az égen,
s a felhős szemek tekintnek alá,
könnyet se ejtve a fájdalmak kertjére.
Itt ülök, s a véghetetlen pillanat
szikrázó fényét lesem, őrzöm, mi szemem
belső képére rajzoltan világít,
s a mérhetetlen boldogságot festi.
Repül a nyár, az ősz, s a hulló hó
fehérre mossa szívem.

A kert halott, s a messzeség kitárul,
már látni a szövevények szarkalábai
mögött az ég megfeketedett arcát.
Neki sem sikerült megtartani
a drága pillanatot...

A lúgasban néha mozgás indul,
talán madarak bukdosnak alá
az ágakon a földre, hogy leljenek
valami magra még a végső út előtt,
talán a szél mozgatja a
vadrózsa pirosuló bogyóit, hogy kínálja,
mint égő áldozatot a tavasz elé,
talán egy emlék motoz a múlt ernyein
s talán más, ki tudja,
de az a mozgás ismétlődő s fájó
sugárzást lehel maga körül, olyan,
mint valami szívdobbanás tompa kongása,
megfejtethetlen...

Majd újra megszeli az idő,
s a tavasz életre kelti a rózsát, a loncot,
pár virág is színébe fogja
a Nap melegét, de én már nem ülök
ott, a boldogság padján,
hogy őrizhessem a pillanatot.
Talán más is rátalált még a kertre,
hogy ő lehessen ebben a világban,
mert bárhogya fáj az élet,
a megpillantott szépség megbabonáz,
s őrizni kell egy életen át melegét,
a ragyogást, s várni valakire,
aki szintén idetalál, hogy együtt őrizhessék
a csodát az életen át, mert együtt megőrizhetik!
mi nekem nem sikerülhetett
magamra maradva; a véghetetlen pillanat
szikrázó fényét ragyogtatva...

HOSSZÚ VOLT A NYÁR

Hosszú volt a nyár,
még ritkás fűcsomókat hajt a rét,
az ősz visz hozzád közel,
fanyar mosolyú, hűséges barát.

Fázom. Letaposott ösvények kusza
útjai vezetnek el sötét lombok
sátrai alatt rejtekedbe.
Megértesz, vagy sem? Belépek.

SZIGETEM KEDVES FÁJÁNÁL

A nagy fára erőszakos növény tapad,
erejét elszívja, bár fölül még él a lomb,
s még alig kap alatta este fényt a pad,
hol a víz játékát nézve gyakran üldögéltem
szomorkás gondok közt elveszve,
nem volt bennem gőg: éltem.
Éltem, mint annyian, sok bölcs között
egyedül bolond és boldogtalan,
csak nem sodort el eddig még az ár,
turkáltak emlékeimben joggal /?/
s megszóltak túl erős torokkal,
agyam silány csodáját fitymálva
tapogatták, vették, vitték, adták;
tán bazár az egész világ.

Nehéz időkben, hogy el ne hagyjam magam,
a szigetre jöttem, nézve a víz hullámain,
megnyugodni, megértve a csendet, estet,
elfeledve a megcsúfolt, feldagadt,
fürgeséget nem ismerő testet,
a szállni nem, csak vágyakozni tudó
hús-vér gondolat lázadását a lehetetlenért,
hogy másként élhessek,
az aprópénz gondok ne öröljenek fel egészen,
mert így is, úgy is egy utam lehet már csak,
fölfal belül, vakká leszek, messze látok,
bár sorsomat nem feledem: felvillanó
gyertyalétem megriadó lobbanással felszikrázott,
mint a *l é t*, s kihunyt,
mint a csillag éjjel ,
mégis, mégis olyan vagyok,
mint a télen az estéli zajongásban
megriadt csöpp fülemüle,
rákezdí a sötét éjben, s magánosan ül az ágon.
Hangja fényes, meleg, bársony
egyedül eltöltött karácsony.

A FÉNY

A fény az én világom – ajtó nyílna már ,
fehér források, opálos kelyhek,
sárga virágok, kék egű versek,
csend borókabokrán csíz éneke vár,
rózsaszín ruhát húztak az ágak,
s narancsszín koszorút éneklő lelkek
voltak a pillék, s a szelek is énekeltek.
Hallgattam, s néztem, s míg szemem belefáradt,

messzi, tele fénnyel ott borong a hold,
a nap még rőt korong, de már a szürkület
lassan beteríti mind a réteket –
te csíz, csak még egyszer, utolszor danold
kedves éneked a sötét levelek közt –
meleg és pirosuló vadvirágok
miként hívogatnak, mint régen a lányok,
mikor még tavasz várt, s nem én hoztam el az őszt.

VISSZHANGOS

Visszhangos, szellőjárta éjszakákon
fénypontok vibrálnak, szembenéznek,
sóhajtoznak fekete nyárfák, messze,
át, az út szélén, s maguknak beszélnek.

A fakéreg alatt
nedvek szállnak fölfelé.
Az ág üzenettel van tele,

Te látsz fekete éjszaka, várok,
sóhaj hangomat meddig hallgatod,
szívdobbanásom ahonnan visszaáll,
távolban látod arcom, pedig itt vagyok.

SZÓLNI, VAGY HALLGATNI

Föl kell, hogy oldjon
egyszer a harmónia
megnyíló szirmú virág –
s meg kell, hogy értsen
e kakofóniát rezgő,
s kagylóként rejtő világ

itt kell térdepelnem
míg feljő a nap megint
s besüt a festett ablakon –
megpendül keményen
mint kő hangja bennem
e homályos hajnalon

nagybögő hangjaként
torkomban vibrálnak
mélyhangú melódiák –
a föld sóhajtása
egy őszi reggelen
s meg nem írt melódiák.

MORAJLÓ

Morajló, ábrándos sárgák, tompa, sápadt zöldek
kevert lélegzete, izzó és sorvadó,
verejtékes lankadással kapaszkodó
fáradt pária-levelek,
szálkás ágak hallgatóznak
szomjazva az elmúlás utáni időt,
fanyar illat, a hűlt szél verejtéke
a gallyak párájában csillog,
a nedvedző föld barna forradása
a zsongásra megfeketül,
a megcsaltak ábrándjaként
vesztik el színüket fonnyadt keblű krizantémok,
fehér, eltévedt pelyhekből sár és víz marad,
a szürke-hervadt égen felrémlik a Nap,
megragyogtatva magát egy percre
vakító léptekkel a tócsákon át
visszarántja néhány eltévedt sugarát – a feledésbe.

TÁRSTALANOK

árnyékos fák közt eltűnik az út,
eltört tárgyak szanaszét,
s a fák között sok virág-álom még alszik
s borostyán kapaszkodásom nem látja senki,
csak a fák, csak a lét, meg az út.

ALKONYAT

Alkonyat ha téved a tájra
s laposat pislognak a fák
bogarak röptét az emlékezet őrzi
folyóba hulló tiszavirág

LÉTEZÜNK

mint áldozati bárány
az élet határán.

II.

LÉLEKLÉPCSŐ

PRÓBÁK

Próbáltad-e már a megvadult időt
szavakkal csendre intni,
mikor villámait oly sűrűn, mint a zápor,
könnyedén a földre hinti?!

*Próbáltad már, hogy igazad véd
gonosz gyilkosok színe előtt,
kik abból élnek, hogy vernek széjjel
aggot, gyermeket, nőt?!*

Próbáltad már, hogy vizet fakassz,
hogy hegyet hordj el, és járj vízen,
próbáltad már, hogy megállhassál
büntelenül, hol vár Isten?!

Próbálkozzál, a tükör mit mond,
kit látsz benne, azt felismered?

Próbálkozzál, s csodálkozzál,
ha kit látsz, az azonos veled!

*(Ez a vers megjelent a Léleklépcső című kötetemben,
1994-ben. A kiadóvezető akkor kihagyott belőle 4 sort
(az aggot, gyermeket, nőt szétverő gonosz gyilkosokkal).
Úgy gondolom, kár volt. A világ történései, az úgynevezett
"helyi háborúk", a gyűlölködés, a gyűlölet gonoszságai
igazolják azóta is, hogy a vértanúság "lehetősége" itt
van a jelenben, a mában. És talán a jövőben sem
lesz másként...Pedig lehetne.*

*Nem vitatom, a Kiadónak is lehet igaza. Az Ő és az én
igazam, talán megférnek egymással... Így. Együtt.)*

CSAK ÁLLTAM

Csak álltam a fal mellett,
mozdulatlanul, mint falra mázolt rajz,
mint odaszögezett Krisztus;
nem mozdulhatok,
akár egy kifaragott, de ottfelejtett kötömb,
és lélegzetet is már csak alig-alig vettem, mint szürke, észrevehetetlen árnyék,
talán csak ennyi voltam ott, a fal mellett,
s ha több és kevesebb is, a z é r t,
mert é l t e m,
lélegeztem, fáztam és szomjaztam –
és vártam, egyre csak vártam,
nem úgy, mint a kép, kő, Krisztus
s névtelen árnyak,
míg néven nem nevezhetők.

Csak álltam a fal mellett,
és vártam rád, a legnagyobbra,
mi fontos volt nekem,
s az eltávozó emberek néha rám néztek
egy-egy pillanatra,
mint egy képre, kőre, árnyékra, Krisztusra néznek,
s ha láttak is, éppúgy nem törődtek velem,
mint ezekkel, a már ezerszer látott páriákkal;
nem zavartam egyetlen ember gondolatát se.

Csak álltam a fal mellett,
és néztem a magukban beszélő roncsokat,
botladozó részegeket, a lassú óvatossággal
lépkedő véneket, ölelkező párokat,
az unatkozó gyerekeket,
azt a sok-sok magába zárkózott
magányos férfit és nőt,
akik nagyokat nyelnek,
hogyan visszatartsák a belsejüket marcangoló vágyat,
félve, hogyha ölüket, szívüket,
ajtajukat kinyitják valakinek,
az ott hagyja őket újra, kifosztva,
mint már annyiszor megtörtént velük,
s annyi irgalom volt bennem irántuk,

mint egy kőben, képben, árnyban, Krisztusban –
ha magára ismer egy másik csillagon.

Csak álltam a fal mellett,
és láttam, hogy mennyi minden lehettem volna,
ha én megyek át – helyettük – az élet kapuin,
ellépkedve, ott, az úton
egy kő, árnyék, kép vagy Krisztus mellett;
de vajon láttam-e igazán,
hogyan a kővel,
kép a képpel, árnyék az árnnyal,
s Krisztus Krisztussal találja magát szembe,
s meglátja-e a másikon önmaga valóságát?!

Csak álltam a fal mellett,
és vártam,
s nem én voltam fontos, nem is az emberek.
Meghaltak a fák, telek és nyarak egymást követték,
s a földhöz ragadt föld küzdött önmagával,
a test nem csak test akart maradni,
ahogy a kő, kép, árnyék és Krisztus is több annál,
mint amit láthatsz benne és belőle
s én vártam, mi a legfontosabb volt nekem –
a **SZERELEM**re! S végül megjött,
és én elléphettem a faltól, hogy elébe menjek,
de csak egy lépésre futotta erőmből,
mert a **SZERELEM** nem egyedül érkezett,
mögötte rengeteg kő, kép, árny és Krisztus jött,
oldalán, a **SZERELEM** kezét fogva,
ott lépkedett a **HALÁL**.

FÉLHOLD ÚSZIK

Félhold úszik felhőfodrok között,
beborítják, úgy tűnik, már elbukott,
mint a szívem – apró fény ég semmi fölött,
messzi fény, fél élet, kihűlt, nyugodt.
Foltos erdők tengerén árnyékom ring.

TITKAIM

Félek. Bezárt világ ölel körül.
Szomorúság szorít, s nem enged,
elgyötört a lélek – könnyem nem hull.

Magány. A halálig vezet.
Nincstelen vagyok az örök némaságban.
Ez már a vég.

A szó visszahull, már nem mondható ki...
Fáj neki, hogy rám borul? Mert rám borul
A Csönd.

LÉLEKLÉPCSŐ

Forró koponyámban lázas
szavak, köröttem néma falak.
Kezemen a végtelen árnya
velem s ellenem? –
s bennem a létet kioltja...
Leszálok az alsó régiókba
lassan, csigalépcsőn ballagok
szürke falak
messzi út, lejjebb, lejjebb,
egyre lejjebb, s fények, foltokban
terjedő éles fények villogása.
Vörös és vad, zöld és sárga hangok,
ízek zenélnek
míg a lépcsőn leérek:
nincs is lábam, nem is értem,
de itt vagyok a valahol s a semmi között.

Két szemem itt kívül néz rád,
mosolyba görcsöl a vonás,
bólintok még: igen! a száj!
s az egész csak egy villanás,
a lépcsőn újra ballagok...
Vár ott valaki, úgy lehet,
hisz annyit tán én nem megyek a semmiig
le és le?

Egyre fogy a szürkesség,
mintha zöldbe hullana:
súlytalan csend, fájdalom...

Mi lehet e gyermekkacaj
varázstrilla lila árnya mely
a lépcsőkön szalad?
Jaj, hova is, hova is folyt az a vér
kút ez, mély ez, és vak, sötét.
Ott a mélység tágul egyre,
félelmetes,
semmi, s mégis minden.

No lám, ott a lila íz is,
hogy ráng még e puha hús.
Vajh, hová? hát hová
a képzelet, a csapongó;
s a mosoly bodor füstben billeg el a kútig,
beleugrik,
s megtelt a mély
enyhe csábbal, must ízének mustszagával...

Mentaízzé görbedt szárral
kútra hajlik le a vágy,
néző szemmel, fürkész szemmel
felcsuklik és kéjt okád.

Véres fintort sárga falra
hullámszik föl a penész,
s hogy a lépcső összeomlott,
türkizt-sajgó rémületben
csúszom le a semmibe.

Hullámok közt csilló állat múltam könnyét
csalja föl,
rámtapad és néz belém
örült éhség, hazug éhség
csattogó láz, rágó fogak,
égő gyöngyök, kék fehérség

Tiszta fény pattan fel lágyan,
aranyló cseppek zuhognak rám,
köztük lebeg az idő,
rozsdaszín, eltépett foszlány.
A csöndes, torzan lebbent messze cseppen,
mint a vérnarancs,
a füsttel kéket foglyul ejtő
ég-teher fehér, komor,
a tér, s zene kettévált
merész boltívekről hullt nesze
halált kiált, és fényt szagol,
s megrázza kitépett szívásvány magát,
szája kinyílt, alélt mályva,
rőt enyészet, csöpp perem,
s torka mélyén ott az élet:
én vagyok, s a félelem.

Jaj, a lépcsőt, élém, hamar!
Elfutni, vagy itt veszek!
Föl, föl, elönt a tenger,
s a megvadult emlékvarázs...

Rád nézek bódult remegve,
te alszol, mint fénytelen kikötő,
s az ablakon át a végtelen csókja
elúszik bennem az idő.

VÉGPONTOK

Mennyi álmoforgács parázslík fel e képzeletvidéken:
legázolt rétek, halott ligetek megcsúfolt csendjében
a kételkedés könnyét egykedvűen szívja magába a föld,
s álmok, megsebzett világok, elhervadt virágok ezreit ,
a szétgurult színek szivárványszelíden összeborulnak,
futamok peregnek szélujjak nyomán,
kicsiny virágok hajnal-etűdben,
lengő sapkájukkal, csukott szemükkel
a tűrés és a lét legalsó fokán...

TAVASZ

Még egyre alusznak a fák, nem rezdülnek gyökerek
mohó kutatással az élet nedvei után,
fel-felnyitom szemem az ég fényeit keresve,
hogy megmerüljek e tiszta óceánban,
s ha néha magam derűje fölszikkázik a hegytető felől,
rám páfrányszelíden fák homálya les,
rétek lengő fejű virágai díszítik álmaim,
halvány rezdülésük őrzi meg lelkemet
a földönjárók aszfaltos útja mentén, láthatatlanul,
érzéseim fogoly szellemek meglakoltak, semmiért,
pipacsot hordok fejemen, koszorús halált.
s árnyékot vet testem, hogy tudjam: még vagyok,
pogány éneket viszek által a méhkasok falán,
de inkább csak nézek, látok, s többnyire hallgatok,
kelyhem a világot köröskörül fogja,
szélzúgó léptemet őrzik bíborcsomókban megdagadt rügyek,
s a halvány szárnyakat lepkék hímporával teleszórom,
hogy már halk, fényes reggelt köszöntsön a nap,
s zizegjenek a réten kergetőző kis bogarak.
de napsugár röptömet gyakran akarja megszerezni
mocsársímaságú szeretetben rejtező lidércek
felriasztott népe,
hogy elhomályosítsa a tisztaság örömét,
s minden nyoszolyában alvilági lánggal
tüzes, égő gyönyör hadonásszon,

hol sikolt a bús, falánk, megbocsátó vétek,
s megteremnek kígyófarkú rémek és hangos denevérek
átröpülnek a némaság falán
ilyenkor bennem s körülöttem elrejtőznek a csendhegyek,
elhallgatnak a neszek, árnyak, s elrejt már a rengeteg
de kertemben sosem lesznek halottak a fák,
csak alszanak, mint a kelyhembben őrzött gyönyörű világ.

VISSZABESZÉLÉS

Csak a foncsor összetartson,
hisz arcod lassan elhordod,
megszokott lesz,
a tükör hibáit viseled magadon,
s nem ütheted a hasonmást agyon,
ha azt akarod, hogy a másik még
egy darabig megmaradjon.

HÁBORÚ

Vékony karéj, sápadt a hold,
új robbanás csíkja száll,
mögötte és előtte
vezető jár, a halál.
Falevél átllyuggatott bőrén át
Mama! nézi a fényt
nyitott szemekkel
a halott katona.

HALOTT VÁROS

Halott város. Oszlopokon nyugvó
hatalmas temploma ledőlve,
a házak romok,
s a fák, bokrok megkövesedtek.
Az oszlopok virágai letöredezték,
de kagylós rákok új virágként élve
körülfogják, körülfonják.
Néha holdfényben tisztán hallani
a városka harangját,
s a hajnali ragyogásban,
hullámringatásban,
az ősi sír fölött odébb rebben egy makréla.

MILYEN EGYSZERŰ

Milyen egyszerű már, ha szóra bírhatod
a megejtő csendet, a múltó pillanatot.

VÁLASZÚTON

én már csak egyedül magamtól félek.

III.
TALPFÁNAK ÁLLTAM

EPERSZÍNŰ

Eperszínű volt a nyelved, a szád,
villogott sok fehér fogad,
s azt suttogta forró tested egyre:
te megkívántál, és én fölfaltalak.

ARCKÉPVÁZLAT

tollpihe,
elszakadt, szélben szálldosó pókfonál,
madár torkán az utolsó rémült kiáltás,
az utolsó éber gondolat a halál előtt,
egy ütemnyi disszonáns akkord,
lecsorgó vízfesték az eső áztatta lap alatt,
hajszál a fodrászüzlet kukája mellett,

apró gyöngy a tenger legmélyebb részén
láthatatlanul s el nem érhetően ,
egy lemaradt vessző a kézirat lapjai közt,
s szűnyogcsípés utáni fájdalom
ha önmagam fogom fel antennáimmal ,
s le merem pöckölni kabátodról azt az apró porszemet,
mi egyben marad belőlem mindig,
ha téged látlak magam előtt.

A tükör te vagy: ennyit érek, ennyire vittem,
a szemedben ezt látom,
s te soha nem látod meg az én szememben
a rezdülésnyi választ;
melletted vagyok csak ennyi...

SOROK AZ AKVÁRIUMBÓL

néha közel hajol, vagy én képzelem!?

VAGYOK

Vagyok. Vagy te és van ő.
Leszünk mi és ti, de befejezni és megint
újrakezdeni ők fogják mégis.

ÖREGKOR

Az emlékezés,
mint szertehulló virágszirmok.

A HATÁRNÁL

1. Csak a folyó volt közöttünk,
mégsem értettük egymás szavát.
Horgásztunk, s nem fogtam semmit.
2. Csak a folyó volt közöttünk.
Kiáltottam: kifogta már a bálnát?
mert horgásztunk, s fogtam rengeteg snecit.
1. A fejéhez mutatott, persze, hogy megdühödtem,
káromkodtam, s más csalit tettem a horogra,
de csak a botot markoltam, fogtam.
2. Mutogattam, talán megérti; a Nap előtttem,
árnyékot nem vetek a vízre. Hiába fogja
a legjobb csalit is bedobni, nem foghat semmit.
1. Újra mutogatott, akkor már én is,
2. de durva ez a szomszéd! Hát idefigyelj,
ezt neked, te dámvad,
1. ez már sok volt nekem! Fogtam a puskámat
2. kilőttem a tárat
1. még tudom, visszalőtt,
2. a mellembe, hármat.

A KERT ALJÁN

A kert alján ott suhan
a szoknya bolondja,
s az almáskert fái,
szerelmet vigyázó katonái
csukott szemekkel állnak, hallgatag,
s másnapra mind-mind
új ágacskákat hajtanak.

A SAVANYÚ ALMA SZAVA

Elverted velem éhed
és megköszönted,
többé soha! ezt közölted,
volt hozzá képed, féreg.

KÖLTŐI KÉRDÉS

a megrontó Hádész,
ez az aioloszi vátész,
vajon mennyit kap, ha bámész,
s te a vonat előtt átérsz?

KÖZHELYEK

Két és fél hétig borult volt az ég.
Végre ma kisütött a nap.
A téren a gyerekek harsányak lettek,
most észre kellett venni a fák görcseit,
a villamosra az volt írva, hogy
NE FIRKÁLJ RÁ,
a vízen persze megint nem jártak
boldog istenek.

ÖNARCKÉP

Vergődő szív egy kopott macskában

A SZÍNÉSZMESTERSÉGGEL

A színészmesterséggel is próbálkoztam egyszer,
nem sok sikerrel,
de a próba, a tanulás sok időt lefoglalt,
s vagy két hétig nem jutottam haza.
Az előadás sikerült, taps is volt,
én is ott voltam, de tudtam, ez volt az első
s az utolsó színészi próbálkozásom.
Nincs tehetségem, megbuktam.
Utazhattam haza.
Egyedül a kutyám nem érezte meg,
hogy bukott emberként érkezem,
mert ugyanolyan boldog bakugrásokkal
és ugatással fogadott,
mint ahogy máskor is szokott.
Otthon én voltam a néző
és ő a színész.

AZ UTOLSÓ TALPFA

Személytelen estben beálltam
mindenki egynyomtávú gyorsvasútján
talpfának.
A sötét s az út befogadott
és nem keresett senki,
csak a Hold vakfehér botja kopogott el
rajtam, amíg a Föld rohant a végállomásig.

A hideg megemésztett,
helyettem is lerakják a betont.

A VÁROSLAKÓ

Mint tüskék
felém merednek minden reggel az utcák,
a házak összehajolnak a fejem fölött;
felbillen minden,
kövek, por, ricsaj,
és nincs megállás, minden üz, hajt.

Sorsok a sarkon befordulnak
az üres utcák úrszemébe.
Arcomba dobják a semmit / a szelek /
és kinevetnek, hogy merem mondani;
anyánk a rózsá s apánk a méh volt.

Elém dobálják a koptatott kövek
a cipők messzement zenéjét
s ha betéved vétlen az orgonaillat,
a kő szavával visszakergeti,
s ha szívem mutatom az éneklő napnak,
árnyak s a füst s a zajrűhek
beléhullanak kitágult szemembe.
És nem mehetek el.
A sorsom itt lüktet gyermeklelkem vágyaiban,
s a város befonja testemet pók – kar utakkal,
s a lelkem megköveztetne,
ha magammal emelném.

***IV.
EGYMÁSBAN MEGLELT
ÁLMOK***

A KORLÁTOKRÓL

A „fáj” szót nem szabad leírni.
(Érezni: igen.)
Így csak azt írom le, barátaim,
hogy boldog vagyok.

VÉGIGSZALADNAK

Végigszaladnak államon,
mint pillanatnyi gyöngeség,
s kezemre hullanak egymás után
a könnycseppjeid,
felissza a föld,
mint eddig is minden szomorú mesét.

PÁSZTORÓRA

Bőröd illata énekelte
az eljövendő idő varázsát.

TITKOS VÖLGYEK

Titkos völgyek, árnyas lankák,
szél zúgását messze hallják,
szép halmokon eltemetve
fejfa jelzi szenesedve:
itt halt meg a mi szerelmünk
benned,
s engem eltemettünk.

MELENGETŐ

Melengető fészek a kezed,
jövésed – menésed izzás,
ajkad fodros íve a horizont,
s otthonunk az erdei tisztás.

Boldog vagyok, csilingel az est,
a köd párája, mint a nagyvilág,
messze van, körbezársz, s az üvegen
tavaszod rajzolta jégvirág.

Szerelmünk hatalmas, óriás,
csak életünk csöpp, marék,
melengető fészek a kezed,
fészek, vagy maga a lét.

FEHÉR /II. /

Fehér karodban tartottál engem,
fehér virágot szedtünk a kertben,
fehér éjszakára ráleheltem lelkem,

felrepítve az istenek hegyére
szemembe hullt hajam simítottad félre,
magadhoz húzol, s rábízol a fényre,

s míg összetart a létezés varázsa,
arcunk összeér, mint szélben szállna,
tenger hullámain hajnalpírra várva

boldog iramodással táncolunk,
a nagy világban e föld az otthonunk,
egymás kezébe kapaszkodunk.

MEGÖLELLEK

Megölellek. Sötét esténkben a hold,
sok csillag néma, szép karátja
szemed fényéből reám sziporkázza
a szerelmünk színeit, és láthatod,

parányi lángok bennem is égnek,
bár vagy ezer éve hamu borítja
az érzést, tisztaságot elszorítja
a múlt, a csend, a világtalan évek,

árván, elapadva, magam vagyok
s a magamban őrzött világ éneke
ölelésseddel csak szorosabbra fog

és letaszít a riadt mély fele,
de megölellek s nem vágyom a múltra,
és te ölelsz újra, újra, újra.

EMLÉKEZÉS

Mentek az évek egymás után,
velük múltak el ölelkezéseink,
azokra alig emlékezem,
csak arra, de arra nagyon,
hogy te voltál az első, aki elfogadott,
úgy, olyannak, ami, s amilyen vagyok.

NÉGYSOROS

Négysoros vers a szerelemről: ágy, asztal,
pillanatnyi kis halál, virágok. Boldog percek,
illat, kedvesség, minden úgy, hogy „tessék”,
s az egymásban meglett álmok ölelkezzenek.

KINYÍLOK

Kinyílok, mint virág,

ujjad hegyén most ujjam hegye, s rajta cseppnyi könny,
hogy tiéd-e, vagy enyém,
azt már nem fogjuk megtudni sose.

A boldogság fuvallata visz már mindkettőnket el
a pillanatok öröklétének megnyíló kertjébe
gyönyörű virágnak, vagy csak esőcseppnek,
talán mindkettőnek.

AZ ÉBREDÉS HATÁRÁN

Szórt fényekkel önt a reggel
színt az ébredés fölé,
föltrebbentett szárnyas álmok
gyűlnek feledés köré,
könny felszárad, izzadt testek
őrzik azt, mi megmaradt
az éjnap csillogásból, mint
ablakszemek izzanak
párás, őserdei álmok
apró tó tükrözésén
a reggel s az éj határán
elváló percek mélyén.

ROSSZ HANGULATBAN

Kiállok szomorúan a reggeli fénybe,
de nem lépek tovább.

Oly szép a világ, mintha boldog lenne
a mindenség összes lakója.

A Nap fényeit terelgeti a zöld ligetekben,
a távoli síkon párok aranylanak.

Széles ívű a tengerkék mennybolt,
s én itt a földön is elveszek.

Parányi léptemmel a sorsom kimérem?
s oldódik a szomorúság.
A pázsitos fű mintha simogatna.

NEHÉZ

Nehéz satuba fogottan élni,
s nehéz, ha a jóért a jót kell visszakérni,
nehéz volt Hokusai útján elindulnom,
s nehéz volt meglelni seholsincs otthonom.

AZ ÉJSZAKÁHOZ FORDULOK

Fogództam volna egyszer kezedbe
felhőcsillogásként naplemente kékbe, oda, hol élnek
ragyogó árkok, hullámtaréjok...
azt kérem, ha halok, egyedül te légy ott.

AMIÓTA MÁSKÉNT ÉLÜNK

kettőnk között nem feszül már híd
magány hajol a magányhoz

A SZERELEMRŐL

A végső szó, ha kimondható,
mondd meg, miért hozzád vezet?

TARTALOM:

- Te meg én
- I. Anyám madara***
- Mennyi
Körbezárt
A zene szárnyán
Apám halálára
Anyám madara
Az égen
Az elvarázsolt kert
Hosszú volt a nyár
Szigetem kedves fájánál
A fény
Visszhangos
Szólni vagy hallgatni
Morajló
Társtalanok
Alkonyat
Létezünk
- II. Léleklépcső***
- Próbák
Csak álltam
Félhold úszik
Titkaim
Léleklépcső
Végpontok
Tavas
Visszabeszélés
Háború
Halott város
Milyen egyszerű
Válaszúton
- III. Talpfának álltam***
- Eperszínű
Arcképvázlat
Sorok az akváriumból
Vagyok
Öregkor
A határnál
A kert alján
A savanyú alma szava
Költői kérdés

Közhelyek
Önarckép
A színészmesterséggel
Az utolsó talpfa
A városlakó
IV. *Egymásban meglelt álmok*
A korlátokról
Végigszaladnak
Pásztoróra
Titkos völgyek
Melengető
Fehér / II. /
Megölellek
Emlékezés
Négysoros
Kinyílok
Az ébredés határán
Rossz hangulatban
Nehéz
Az éjszakához fordulok
Amióta másként élünk
A szerelemről
TARTALOM

AZ EREDETI 1994. KIADÁS BELSŐ BORÍTÓJÁN VOLT AZ ALÁBBI:

A PRIMA VERBA SOROZATBAN EDDIG MEGJELENT MŰVEK :

1. Novák Gábor : Angyal kísérllet (versek)
2. Csák Gyöngyi : Anonyma színrelép (versek)
3. Batári Gábor : Üzenet Kháronnak (versek)

A SOROZAT ELŐKÉSZÜLETBEN LÉVŐ KÖNYVEI :

5. Brockhauser Edit : Kapu : ében – éden
6. Valkó Antal : Csendből és csontból

Az eredeti külső borítón az alábbiak voltak olvashatóak :

Koppány Péter költészete : kínkeserves, megélt világ és végigálmodott romantika. Igazi „otthona” a múlt század érzelmi viharokban tobzódó első fele lett volna amikor könny volt a könny, rózsa a rózsa, sóhaj a sóhaj. Dehát közénk „száműzetett”, s verseinek így az a feszültség lesz mozgatója, lelke, amelyik a kőkemény ezredvég és a zsendülő szentimentalizmus között szükségszerűen létrejött. De mielőtt kijelentenénk, hogy az ilyen feszültség kisülése csak tűzvészhez vezethet, nem alkotáshoz, olvassunk bele a könyvbe...

Bizony, a konzervatív forma, az izmusoktól mentes szóhasználat nem teszi avulttá a lényegét : egy szerény, de határozott egyéniség mindönket gazdagító ön- és világfeltárását. Szólhat a romantikus végletek közti léleklépcső fokairól, vagy a groteszk világába vezető talpfák közül : érdekes és érthető a hangja. Meg kell lelnie sosemvolt otthonát, hogy vendégül láthasson benne madarat, tengert, s persze minket is. Meg fogja lelni.

Gyimesi László

LITTERA

NOVA